पप्रच्छ च यथावृत्तं स राज्ञा तमुपागतं ।
आमूलतश्च सो ऽप्यस्मै विप्रो वृत्तान्तमब्रवीत् ॥ १३० ॥
अदर्शयच्च वस्त्रान्ते निबद्धाश्चोरनासिकाः ।
प्रवाटुंबन्धिनस्तांश्च सर्षपान्भूमिभेदिनः ॥ १३१ ॥
ततः संभाव्य सत्यं तत्तांश्चानाय्य मठद्विजान् ।
सर्वांश्च चक्रधरोपेतान्पृष्ट्वा तन्मूलकारणं ॥ १३२ ॥
स्वयं श्मशाने गत्वा च दृष्ट्वा तांश्छिन्ननासिकान् ।
पुरुषांस्तं च निर्लूनकण्ठं प्रवाजकाधमं ॥ १३३ ॥
उत्पन्नप्रत्ययो राज्ञा स तुतोष महाशयः ।
विदूषकाय कृतिने सुताप्राणप्रदायिने ॥ १३४ ॥
ददौ तस्मै च तामेव तदैव तनयां निजां ।
किमदेयमुदाराणामुपकारिषु तुष्यतां ॥ १३५ ॥
श्रीहर्षवासाम्बुजप्रीत्या नूनं राजसुताकरे ।
गृहीतपाणिर्येनास्या लेभे लक्ष्मीं विदूषकः ॥ १३६ ॥
ततो राज्ञोपचारेण स तया कान्तया सह ।
आदित्यसेननृपतेस्तस्थौ श्लाघ्ययशा गृहे ॥ १३७ ॥
अथ यातेषु दिवसेष्वेकदा दैवचोदिता ।
तमुवाच निशायां सा राजपुत्री विदूषकं ॥ १३८ ॥
नाथ स्मरसि यत्तत्र तव देवीगृहे निशि ।
मासान्ते त्वमिहागच्छेरित्युक्तं दिव्यया गिरा ॥ १३९ ॥
तत्र चाद्य गतो मासो भवतस्तच्च विस्मृतं ।
इत्युक्तः प्रियया स्मृत्वा स जहर्ष विदूषकः ॥ १४० ॥
साधु स्मृतं त्वया तन्वि विस्मृतं तन्मया पुनः ।
इत्युक्त्वालिङ्गनं चास्यै स ददौ पारितोषिकं ॥ १४१ ॥